

Pfv.V.20.502/2008/5.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Fekete László ügyvéd (7400 Kaposvár, Kossuth Lajos u. 12.) által képviselt Somogy Megyei Rendőr-főkapitányság (7400 Kaposvár, Szent Imre u. 14/C.) I.r., a dr. Fóris Kálmán ügyvéd (7400 Kaposvár, Ezredév u. 1.) által képviselt II.r. és a dr. Fekete László ügyvéd (7400 Kaposvár, Kossuth Lajos u. 12.) által képviselt III.r. alperesek ellen kártérítés iránt a Somogy Megyei Bíróság előtt 21.P.21.327/2004. szám alatt megindított és a Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.156/2007/11. számú ítéletével jogerősen befejezett perében a felperes által benyújtott 91. sorszámú felülvizsgálati kérelem folytán indult eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a III.r. alpereseknek személyenként 30.000 (Harmincezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd díját 7.200 (Hétezer-kettőszáz) forintban állapítja meg, amelyből 1.200 (Egyezerkettőszáz) forint az áfa. A díjat a Magyar Állam viseli és a Legfelsőbb Bíróság utalja ki.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperest 2002.november 25-én a K-i Rendőrkapitányságon meghallgatták. Vele szemben különböző nyomozati cselekményeket foganatosítottak, amelyek során őt bántalmazták. Ennek következtében dobhártya repedést szenvedett. A nyomozó hatóság 2002. november 26-án őrizetbe vette. A II.r. alperes igazolást adott ki arról, hogy a fogdába befogadható. A külsérelmi nyomok miatt a fogdaőr őt visszaküldte a II.r. alpereshez, aki ekkor olyan tartalmú igazolást adott, hogy a felperes a bal fülére nem hall,

látható sérülése nincs, a fogdában elhelyezhető. Ezt követően az I.r. alperessel megbízási jogviszonyban álló III.r. alperes vizsgálta meg a felperest, aki őt nem tudta ellátni a szükséges antibiotikummal. A felperes a gyógyszereket a büntető-végrehajtási intézetben kapta meg.

A felperes a módosított keresetében azt kérte, a bíróság kötelezze az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a részére 3.960.000 forintot és ennek késedelmi kamatát. Állítása szerint a 2003. január 24-ei alkalmazása azért hiúsult meg, mert az alperesek magatartása miatt bekövetkezett egészségkárosodás akadályozta őt a munkakör ellátásában.

Az elsőfokú bíróság a 41. sorszámú végzéssel a perben szakértőül a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Kar Igazságügyi Orvostani Intézetét rendelte ki. A szakértői intézet a szakvéleményt előterjesztette, amelyet a bíróság kézbesített a peres felek képviselőinek. Arra a felperes képviselőjében eljáró pártfogó ügyvéd 47. sorszámú észrevételeket terjesztett elő, amelyet a bíróság azzal a felhívással küldött meg a szakértő részére, hogy nyilatkozzon, az észrevételekre tekintettel a szakvéleményt fenntartja-e. A szakértő a 50. sorszámú beadványában nyilatkozott, hogy a szakvéleményt fenntartja és választ adott a felperes észrevételeire. A 2006. április 6-án tartott tárgyaláson a felperes képviselője az orvosszakértői vélemény kiegészítése iránt terjesztett elő kérelmet. A bíróság felhívta a feleket, hogy a szakértőhöz intézendő kérdéseket nyolc napon belül terjesszék elő. A felperes gyógykezelésére vonatkozó orvosi iratok beszerzése érdekében megkereséseket küldött és a 61. sorszámú végzéssel elrendelte a szakvélemény kiegészítését. Felhívta a szakértői intézetet, hogy szükség esetén pszichológus vagy pszichiáter szakértő közreműködésével nyilatkozzon a feltett kérdésekre. A szakértői intézet 2006. július 3-án közölte a bírósággal, hogy a felperes a 2006. június 27-ére szóló idézésre nem jelent meg és nem is mentette ki magát. Idézése a megadott címről nem érkezett vissza. A 2006. július 26-ai levélben pedig arról tájékoztatta a bíróságot, hogy a felperest 2006. július 20-ára ismételt szakértői vizsgálatra idézte, de a felperes telefonon arról értesítette, hogy a vizsgálaton most nem tud megjelenni, mert nincs pénze útiköltségre. A szakértői iroda az iratokat visszaküldte a bíróságra azzal, hogy tisztázza, a felperes részt kíván-e venni a vizsgálaton. Az elsőfokú bíróság a 65. sorszámú végzésben figyelmeztette a felperest a jóhiszemű pervitel következményeire és felhívta, hogy nyolc napon belül nyilatkozzon, fenntartja-e a szakvélemény kiegészítése iránti bizonyítási indítványát. Amennyiben igen, úgy határozottan nyilatkozzon arról, hogy a szakértői intézet által meghatározott napon a vizsgálaton megjelenik. Ha a megadott határidő alatt nem nyilatkozik, illetve a szakértői intézet által meghatározott napon nem jelenik meg, a

bíróság mellőzi a további szakértői bizonyítást és a rendelkezésre álló adatok alapján hoz ítéletet, a bizonyítás sikertelenségét a felperes terhére értékeli. A felperes pártfogó ügyvédje a 2006. szeptember 12-én érkezett 66. sorszámú beadványban közölte, hogy a felperes felkutatására tett intézkedése nem vezetett eredményre, ezért kérte, hogy a bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján hozza meg az érdemi határozatát. Az elsőfokú bíróság az ezt követően tartott tárgyaláson hozott ítéletet. A keresetet elutasította. Indokolása szerint megállapítható, hogy a felperesnél a halláskárosodás és a pszichés károsodás miatt munkaképesség-csökkenés alakult ki, az igazságügyi szakértői vélemény szerint azonban ennek ellenére a munkaszerződés alapján vállalt munkakörének betöltésére alkalmas volt. Az alperesek jogellenesen jártak el, de a felperes nem tudta bizonyítani, hogy kára e jogellenes magatartásokkal okozati összefüggésben következett be.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kifejtette, az elsőfokú bíróság helyesen ítélte meg, hogy az I.r. alperes kártérítési felelősségét a Ptk. 349. §-ának /1/ bekezdése, valamint a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdése, a II. és III.r. alperes kártérítési felelősségét pedig a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdése és az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) rendelkezései alapján kell vizsgálni. A felperes keresetében kizárólag a jövedelemvesztéséből eredő kárának a megtérítését kérte. Módosított keresetében azt állította, hogy a P. S. Kft-nél történő alkalmazása azért hiúsult meg, mert az alperesek magatartása miatt bekövetkezett egészségkárosodása akadályozta őt a munkakör ellátásában. A perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemény azonban ezt az állítását nem támasztotta alá. A szakvélemény szerint a felperes az általa megjelölt munkakörök bármelyikének a betöltésére a bántalmazást követően is alkalmas volt. A felperes a szakvéleménynek az általa igényelt és az elsőfokú bíróság által elrendelt kiegészítéséhez szükséges vizsgálatokon többszöri idézés ellenére azt követően sem jelent meg, hogy az elsőfokú bíróság az őt terhelő bizonyításról, annak elmaradása miatti jogkövetkezményekről és arról is tájékoztatta, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján hoz határozatot. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, a felperes nem bizonyította, hogy az alperesek magatartásával okozati összefüggésben jövedelemvesztéséből eredő kára keletkezett, ezért a Ptk. 339. §-ának /1/ bekezdésére tekintettel helytállóan utasította el a keresetet.

A jogerős ítélet ellen pártfogó ügyvédje útján a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Legfelsőbb Bíróság azt helyezze hatályon kívül és a perben eljárt

bíróságokat utasítsa új eljárásra és új határozat hozatalára. Állította, hogy a fogvatartása miatt nem tudott a szakértői vizsgálatokon és a másodfokú tárgyaláson megjelenni és nem tudta a teljes iratanyagot áttanulmányozni. Az elsőfokú bíróságnak annak ellenére, hogy a jogi képviselétéről gondoskodott, tájékoztatnia kellett volna őt arról, hogy az egyes perbeli cselekmények elmulasztásának mi a jogkövetkezménye és erre irányuló kötelezettségére akár a rendbíróság kilátásba helyezésével is fel kellett volna őt hívnia. A fogvatartására tekintettel a jogi képviselőjével sem tudott maradéktalanul együttműködni. Az eljáró bíróságok a kötelezettségük elmulasztásával megsértették a Pp. 3. § /6/ bekezdésének, a 7. § /3/ és /6/ bekezdésének és a 8. § /1/, /4/ és /5/ bekezdésének a rendelkezéseit. Emiatt került olyan helyzetbe, hogy nem tudta teljes mértékben kimeríteni a bizonyítási lehetőségeket, sérült a perbeli esélyegyenlőség elve. Ennek következtében az ügyben eljáró bíróságok sem juthattak olyan helyzetbe, hogy az ügy érdemében megalapozott döntést hozzanak.

Az I.r és a III.r. alperesek ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában tartását kérték.

A Pp. 270. § /2/ bekezdése értelmében a fél a jogerős ítélet felülvizsgálatát a Legfelsőbb Bíróságtól jogszabálysértésre hivatkozással kérheti. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárás eredményeként megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a bíróság megsértette a jogérvényesítés segítésének az elvét. A Pp. 3. §-ának /6/ bekezdése szerint a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden, az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot, valamint a bírósághoz benyújtott okiratot megismerhessenek és azokra - a törvényben előírt időn belül - nyilatkozhassanak. Az elsőfokú bíróság a felperes részére, a perbeli jogai érvényesítésének a segítése érdekében pártfogó ügyvédet rendelt ki és a jogi képviselő részére minden perbeli cselekményről és nyilatkozatról tájékoztatást adott. Lehetőséget adott arra, hogy a felperes képviselétében a nyilatkozatokat megtegye. Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Polgári perrendtartásnak a bizonyításra vonatkozó rendelkezéseit. Eljárása megfelelt a Pp. szakértői bizonyításra vonatkozó 177-182. §-aiban foglalt rendelkezéseknek. A felperes szakértői vélemény kiegészítésére irányuló kérelmének is helyt adott. Az újabb szakértői vizsgálatra a felperes mulasztása miatt nem került sor. A felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a bíróság nem tájékoztatta a Pp. 8. §-ában foglalt rendeltetésszerű (jóhiszemű) joggyakorlás elvére. Az elsőfokú bíróság azt megelőzően, hogy a felperes által kért bizonyítás mellőzéséről döntött, figyelmeztette a perbeli jogok jóhiszemű gyakorlására és a rosszhiszemű pervitel következményeire is. A perben eljáró

bíróságok a bizonyítás eredményének a Pp. 206. §-ában foglalt rendelkezésekre tekintettel történt mérlegelése eredményeként megállapított tényállásból megalapozottan vonták le azt a következtetést, hogy a felperes nem tett eleget a Pp. 164. § /1/ bekezdésében meghatározott bizonyítási kötelezettségének. A kártérítésnek a Ptk. 339. § /1/ bekezdése szerinti együttes feltételei közül csak az alperesek jogszabálysértő és felróható magatartását tudta bizonyítani. A kártérítés egyéb feltételeinek a bizonyítása hiányában megalapozott a keresetét elutasító ítélet. A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálni kért ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § /1/ bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy fizesse meg az I. és a III.r. alperesnek a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségét.

A felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd díját a 7/2002. (III.30.) IM rendelet 1. §-ának /4/ bekezdése, és 5. §-a alapján állapította meg, amelyet az állam visel és a Legfelsőbb Bíróság utal ki.

A felperes személyes költségmentessége miatt le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2008. április 8.

Dr. Uttó György s.k. a tanács elnöke, dr. Bella Mária s.k. bíró,
dr. Erményi Lajos s. k. bíró

Nné

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő